

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3CoCsp/18/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1119201028
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1119201028.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov Mgr. Patricie Skotnickej a JUDr. Alexandry Hanusovej v spore žalobcu: B. Z. M., F.M., R.: XX XXX XXX, K. XX, Ž., proti žalovanému: R.. L. Z., N. X, Z., o zaplatenie 464,96 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 16.01.2020, č.k. 16Csp/4/2019-103, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému nepriznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu a žalovanému nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 22.01.2019 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 464,96 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 464,96 eura od 15.01.2019 do zaplatenia titulom nepovoleného prečerpania na účte R., Č.. M. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, (ďalej aj ako „bankový účet“), zriadeného na základe zmluvy o bežnom účte, uzavretej medzi žalovaným a predchodcom žalobcu (Ludová banka Volksbank) zo dňa 27.10.2005 (správne má byť 31.10.2005 - pozn. odvolacieho súdu (ďalej len „zmluva o bežnom účte“)). Zmluvný vzťah založený zmluvou o bežnom účte sa okrem samotného textu zmluvy spravoval dojednaniami uvedenými v dokumentoch, a to Všeobecnými obchodnými podmienkami (ďalej len „VOP“) a sadzovníkom poplatkov, ktoré mali byť v zmysle bodu XII., ods. 3 zmluvy jej súčasťou. Právny predchodca žalobcu zriadil a viedol pre žalovaného za odplatu bežný účet, poskytoval mu služby súvisiace s vedením účtu (najmä zúčtovanie hotovostných a bezhotovostných úhrad a inkás, elektronické bankovníctvo, vydanie a vedenie debetnej platobnej karty), s možnosťou poskytnutia úverového rámca k bankovému účtu formou povoleného prečerpania, ktorú však žalovaný nevyužil. Povinnosťou žalovaného bolo udržiavať na bankovom účte dostatok finančných prostriedkov na zúčtovanie platobných príkazov, inkás a poplatkov a podobne. Pokiaľ išlo o žalovanú istinu v sume 464,96 eura, táto predstavovala rozdiel medzi všetkými debetnými a všetkými kreditnými obratmi vykonanými na bankovom účte žalovaného a táto mala charakter automaticky prijatého prečerpania, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania. Právny predchodca žalobcu informoval žalovaného o nepovolenom prekročení na bankovom účte, ako i o sankčnom úroku z nepovoleného debetu (ďalej len „sankčný úrok“), ktorým v zmysle bodu 1.4.1. VOP úročil nepovolený debetný zostatok na bankovom účte odo dňa nepovoleného debetu, formou výpisov z bankového účtu, z ktorých jednoznačne vyplývali všetky obraty, a teda aj výška a obsah prekročenia, ako i na web stránke, na ktorej zverejnil VOP a výšku úrokových sadzieb; všetky relevantné dokumenty boli dostupné i na každej pobočke banky.

Nepovolený debet, vrátane sankčného úroku, bol žalovaný pritom povinný v zmysle bodu 1.4.2 VOP vyrovnať bez zbytočného odkladu, najneskôr do 30 dní od jeho vzniku. Úročené prekročenia riadnym úrokom vychádzalo z ustanovenia § 2 písm. f) a § 18 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“) a sadzba úroku platná pre prekročenie predstavovala 5 % ročne; výška ostatných poplatkov bola upravená v sadzobníku poplatkov, pričom samotný nárok na poplatky, ich splatnosť a zmeny boli upravené v bode 2.5 VOP.

3. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že právny predchodca žalobcu uzatvoril so žalovaným dňa 31.10.2005 zmluvu o bežnom účte v mene SK, k programu služieb č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, Y. F., predmetom ktorej bolo otvorenie a vedenie bežného účtu k programu služieb, ktorého obsah mal byť uvedený v Obchodných podmienkach programov služieb k bežným účtom v Sk (ďalej aj ako „Obchodné podmienky“), ktoré žalobca do súdneho spisu nezaložil. Žalovaný ako majiteľ účtu podpisom zmluvy potvrdil prevzatie Obchodných podmienok, pričom v zmysle bodu 3, článku XIII. zmluvy zobral na vedomie a súhlasil s VOP, sadzobníkom poplatkov, Všeobecnými poistnými podmienkami O.-O. B., F.M.. pre úrazové pripistenie, Obchodnými podmienkami, Obchodnými podmienkami L.U. Z., F.M.. na vydanie a používanie domácej/medzinárodnej platobnej karty Cirrus/Maestro a Eurocard/MasterCard, Obchodnými podmienkami L. Z., F.M.. na vydanie a používanie medzinárodnej čipovej platobnej karty VISA Electron a Obchodnými podmienkami L. Z. F.M.. pre poskytovanie služieb elektronického bankovníctva druhej generácie. Žalobca otvoril pre žalovaného bankový účet, na ktorom evidoval kreditné transakcie v celkovej sume 104.084,30 eura a debetné transakcie v sume 104.549,26 eura; rozdiel medzi všetkými debetnými a všetkými kreditnými obratmi vykonanými na bankovom účte žalovaného potom predstavoval - 464,90 eura.

4. Súd prvej inštancie následne vyhodnotil, že právny predchodca žalobcu uzatvoril so žalovaným ako fyzickou osobou písomnú zmluvu o bežnom účte v mene SK k programu služieb č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, ktorá bola podľa výslovného vyjadrenia uzatvorená ako nepomenovaná zmluva podľa § 269 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), pričom išlo o formulárovú zmluvu, do ktorej z hľadiska obsahu bolo zahrnutých viacero typov zmlúv, resp. návrhov zmlúv, ako zmluva o zriadení účtu, o vydaní a používaní platobnej karty, o poskytovaní elektronického bankovníctva, o poskytnutí kontokorentného úveru; označením súhlasu alebo nesúhlasu s tým ktorým typom zmluvy prejavili jej účastníci vôľu uzatvoriť zmluvu. V danom prípade bolo predmetom zmluvy otvorenie a vedenie bežného účtu k programu služieb Y. F., s mesačnou frekvenciou výpisov, s tým, že konkrétny obsah tohto programu bol uvedený v Obchodných podmienkach, ktorých prevzatie žalovaný potvrdil svojim podpisom. Účastníci zmluvy si dohodli i vydanie medzinárodnej platobnej karty Cirrus/Maestro. Predmetnú zmluvu konajúci súd po právnej stránke posúdil ako zmluvu o zriadení osobného účtu v zmysle § 708 v spojení s § 709 ods. 1 Obchodného zákonníka. Podľa výpisu z tohto účtu evidoval žalobca na účte žalovaného ku dňu 31.01.2018 záporný zostatok v sume 464,96 eura, ku ktorému dospel zúčtovaním poplatkov za vedenie účtu a úrokov, keď počnúc od 31.03.2013 neuskutočnil žalovaný žiadne kreditné transakcie a na ľarchu jeho účtu žalobca zúčtoval len debetné transakcie; predmetná suma predstavovala teda nárok žalobcu na zaplatenie úrokov a poplatkov.

5. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že nepovolený debetný zostatok ako pojem nie je upravený právnym predpisom, pričom jeho obsah si jednotlivé banky upravujú rozdielne vo svojich zmluvách, resp. v obchodných podmienkach. Podľa mienky konajúceho súdu žiadna zo žalobcom pripojených listín neobsahovala dohodu, ani jednostranné stanovenie obsahu pojmu nepovolený debetný zostatok, pričom jeho vymedzenie, vznik a obsah považoval za relevantné, nakoľko tento bol automaticky sankcionovaný debetným úrokom. Z výpisov z bankového účtu žalovaného pritom vyplývalo, že žalobca považoval za nepovolený debetný zostatok svoje pohľadávky voči nemu, a to tie, ktoré zúčtoval na ľarchu jeho účtu. Žalobca však túto svoju pohľadávku žiadnym spôsobom nešpecifikoval a netvrdil prostredníctvom popisu jednotlivých položiek účtovaných na ľarchu účtu právny dôvod jej vzniku, a preto konajúci súd túto pohľadávku vyhodnotil ako nepreskúmateľnú. Jediné tvrdenie, ktoré žalobca poskytol bolo, že pohľadávka existuje a je uvedená vo výpise z bankového účtu žalovaného; tento výpis však podľa mienky súdu prvej inštancie nemal charakter listiny, ktorá inkorporovala právo evidované vo výpise, resp. s ktorým ako listinou by bola spojená pohľadávka žalobcu voči žalovanému evidovaná vo výpise vo forme debetnej položky. Výpis z účtu teda nepreukazoval právny dôvod, ani výšku pohľadávky voči žalovanému. Pritom podľa výpisov z účtu sa pôvodný nepovolený debetný zostatok v sume 12,14 eura ku dňu 31.01.2013 postupne zvyšoval, a to výlučne o poplatky za nezrealizovanú platbu dňa 30.04.2013 v sume 4 eur, dňa 31.05.2013 v sume 2 eurá, dňa 30.06.2013 v sume 4 eur, dňa 31.07.2013 v sume 4

eur a následne išlo už len o poplatky za vedenie účtu v sume 4,99 eura a o úroky. Nepovolený debetný zostatok sa teda zvyšoval výlučne zúčtovaním poplatkov a debetného sankčného úroku na ľarchu účtu žalovaného. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na kogentné ustanovenie § 711 ods. 1 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého je banka oprávnená požadovať úhradu nákladov spojených s vykonaním platieb, zdôrazňujúc pritom, že iným a samostatným nárokom je nárok na odmenu za vedenie účtu. Na jeho vznik, keďže nie je upravený právnym predpisom, je potrebná dohoda účastníkov zmluvy o zriadení účtu. Vzhľadom na to, že v zmluve o bežnom účte sa nenachádzalo oprávnenie žalobcu zúčtovať si voči žalovanému poplatky podľa sadzobníka v platnom znení a nenachádzal sa v nej ani dostatočne určitý záväzok žalovaného zaplatiť žalobcovi (akékoľvek) poplatky, súd prvej inštancie bol toho názoru, že táto zmluva nezakladala právny dôvod nároku žalobcu voči žalovanému, nakoľko z nej nevyplyvala žiadna dohoda ohľadom konkrétnej povinnosti žalovaného platiť poplatky zo zmluvy o bežnom účte a v tomto smere neodkazovala ani na sadzobník poplatkov. Navyiac, žalobcom predložený sadzobník poplatkov sa nevzťahoval na poplatky uvedené vo výpise z účtu za obdobie od 31.01.2011 do 31.01.2018, a teda vo svojich položkách nekorešpondoval s tvrdením žalobcu o jeho nároku voči žalovanému titulom zúčtovaných poplatkov. Na uvedenom základe súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca nepreukázal právny dôvod uplatnenej pohľadávky v časti poplatkov, ktorú si voči žalovanému uplatnil.

6. Pokiaľ išlo o úroky, ktorými žalobca zaťažil účet žalovaného, mal konajúci súd za to, že žalobca nešpecifikoval právny základ tohto nároku, keďže nebolo zrejmé, v akej výške úrokovej sadzby, z akej istiny a za aké obdobie tento počítal a uplatnil, čím si žalobca nesplnil povinnosť tvrdenia. Zároveň neunesol dôkazné bremeno, keď tým, že nepreukázal právny základ rôznych poplatkov, nepreukázal ani oprávnenie inkasovať debetné úroky z toho ktorého debetného zostatku, tvoreného práve poplatkom; uzavrel, že žalobca nepreukázal vznik nároku na úhradu sankcií za omeškanie so zaplatením poplatkov vo forme debetných úrokov. Na uvedenom základe, majúci za to, že žalobca v konaní neunesol tak bremeno tvrdenia, ako ani dôkazné bremeno preukázania dôvodnosti uplatneného nároku, súd prvej inštancie vyhodnotil nárok žalobcu za nedôvodný a jeho žalobu, za súčasnej aplikácie ustanovenia § 273 ods. 1, ods. 3, § 708 ods. 1, ods. 2, § 709 ods. 1, § 710, § 711 ods. 1, § 712 ods. 1, ods. 2 Obchodného zákonníka, § 2, písm. f), § 18 ods. 1 až ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z., v celom rozsahu zamietol.

7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) tak, že žalovanému, ktorý mal v konaní úspech, náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy v konaní nevznikli.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) C.s.p. Mal za to, že v žalobe dostatočne špecifikoval uplatnený nárok a jasne preukázal, že žalovaná istina predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými a všetkými kreditnými obratmi na bankovom účte žalovaného; svoj nárok pritom podložil prehľadným rozpisom všetkých obrátov na bankovom účte. Na uvedenom základe považoval za preukázaný tak druh, ako aj výšku jednotlivých obrátov na účte, ktoré korešpondovali s prehľadom v tabuľke. Pokiaľ súd prvej inštancie považoval jeho žalobu za neúplnú a potreboval objasniť niektoré skutočnosti, bol žalobca toho názoru, že ho mal vyzvať na doplnenie a opravu žaloby v zmysle § 129 ods. 1 C.s.p. Tým, že ho konajúci súd zákonom stanoveným postupom nevyzval, hoci mu neboli zrejmé všetky skutočnosti, a následne vydal meritórne rozhodnutie, rozhodol o nezrozumiteľnom návrhu; jeho rozhodnutiu pritom nepredchádzala faktická činnosť smerujúca k odstráneniu neúplnosti jeho návrhu. Týmto nesprávnym postupom mu konajúci súd odňal možnosť uplatňovať si procesné práva priznané mu za účelom účinnej ochrany jeho práv. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 11Co/33/2017, sp. zn. 11Co/157/2018, Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 5Co/262/2017, sp. zn. 1Co/174/2018, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Co/25/2018, sp. zn. 11Co/211/2018, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/262/2017, Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 11Co/57/2017, a sp. zn. 10Co/6/2018 a iné.

9. V ďalšom, poukazujúc na uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 16Co/25/2017, ohľadne možnosti doplniť dokazovanie v odvolacom konaní, žalobca predložil sadzobníky poplatkov za obdobie od roku 2011 do 2018, účinného ku začiatku toho ktorého kalendárneho roka, vysvetľujúc i jednotlivé pojmy - transakcie v tabuľke, tvoriacej súčasť žaloby, tak vo vzťahu ku kreditným, ako aj debetným operáciám. Podotkol, že nárok na zaplatenie poplatkov, ich splatnosť a zmeny upravovali VOP, v bode 2.5., ktorý odkazoval na sadzobník poplatkov. Podpisom zmluvy o bežnom účte žalovaný vyhlásil, že

zobral na vedomie a súhlasí so sadzobníkom poplatkov, a teda sadzobník poplatkov bol súčasťou zmluvy. Žalobca ďalej uviedol, že v čase uzatvorenia zmluvy o bežnom účte nebol v platnosti zákon o platobných službách, pričom zákon o platobnom styku neupravoval poskytovanie platobných služieb na základe rámcovej zmluvy. V zmysle § 711 ods. 1 Obchodného zákonníka bol ako banka oprávnený požadovať úhradu nákladov za vykonanie platieb, pričom v zmysle § 273 ods. 1 citovaného zákona mohol určiť časť obsahu zmluvy aj odkazom na VOP vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami alebo na iné obchodné podmienky stranám známe alebo priložené k návrhu. Z uvedeného vyvodil, s poukazom i na rozhodnutia Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 5Co/197/2018, Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 23Co/130/2017, Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 5Co/190/2018, a sp. zn. 5Co/241/2018, že všetky náležitosti zmluvy nemuseli byť obsiahnuté v zmluve o bežnom účte ako jedinom dokumente, ako i to, že poplatky za poskytovanie platobných služieb nemuseli byť so žalovaným individuálne dojednané; VOP sa pritom stali neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o bežnom účte, a to vzhľadom na text samotnej zmluvy, s ktorou sa žalovaný oboznámil, znenie § 273 Obchodného zákonníka, ako i na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C - 42/15, podľa ktorého zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument.

10. Pokiaľ išlo o jeho oprávnenie žiadať úroky za prečerpanie účtu, žalobca mal za to, že také práva priznáva Obchodný zákonník, ako aj zákon č. 129/2010 Z.z., v zmysle ktorého postačuje, aby ako veriteľ žalovaného informoval o úročení prekročenia, resp. o úrokovej sadzbe na trvanlivom médiu. Žalovaný bol pritom informovaný o svojom prekročení, ako i o úrokovej sadzbe prekročenia nielen výpismi z jeho bankového účtu, ale i vo VOP, prístupných na web stránke a na každej pobočke žalobcu. Tým si voči nemu splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., čo napokon konštatovali i odvolacie krajské sudy v ním označených rozhodnutiach. Na uvedenom základe žalobca uzavrel, že dostatočne preukázal dôvodnosť podaného odvolania, a preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a jeho žalobe v plnom rozsahu vyhovel.

11. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

12. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu dôvodné nie je. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 30.09.2021 (§ 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.).

13. Preskúmaním súdneho spisu sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom sa tento zaoberal posudzovaním dôvodnosti nároku žalobcu na zaplatenie sumy 494,96 eura s príslušenstvom, pričom vychádzajúc zo skutkových tvrdení uvedených žalobcom v žalobe a listinných dôkazov predložených súčasne so žalobou, konštatuje správnosť dôvodov vedúcich súd prvej inštancie k zamietnutiu žaloby (§ 387 ods. 1 a ods. 2 C.s.p.).

14. Odvolací súd zdôrazňuje, že pri viazanosti uplatnenými dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), sa v rámci odvolacieho prieskumu zaoberal iba tými odvolacími dôvodmi a ich obsahovým vymedzením, ktoré žalobca v odvolaní výslovne uviedol. Žalobca pritom súdu prvej inštancie vytýkal, že vzhľadom na neúplnosť žaloby (podania vo veci samej) a potrebu objasnenia niektorých skutočností, nepostupoval procesne správne, keď ho v zmysle § 129 ods. 1 C.s.p. nevyzval na jej doplnenie/opravu a rozhodol na základe nezrozumiteľného žalobného návrhu.

15. K uvedenému odvolací súd udáva, že vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozsudku, súd prvej inštancie nezaložil svoje rozhodnutie na závere o neúplnosti, príp. nezrozumiteľnosti podanej žaloby, ako nesprávne namietal žalobca v odvolaní. Z obsahu spisu vyplýva, že jeho žalobu zo dňa 22.01.2019 konajúci súd po konštatovaní, že ju žalobca nešpecifikoval a ani prostredníctvom popisu jednotlivých položiek účtovaných na ťarchu účtu žalovaného netvrdil právny dôvod vzniku pohľadávky, túto meritórne prejednal, nakoľko obsahovala všetky zákonom stanovené náležitosti v zmysle § 127 ods. 1 v spojení s § 132 ods. 1 C.s.p.

16. V prípade podania, ktoré je zároveň žalobou, toto má okrem všeobecných náležitostí (§ 127 C.s.p.), ktorými sú označenie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a je opatrené podpisom, i osobitné náležitosti (§ 132 ods. 1 C.s.p.), medzi ktoré patrí riadne označenie strán,

pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh; opísanie rozhodujúcich skutočností pritom nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy (§ 132 ods. 2 C.s.p.). V danom prípade odvolací súd nemohol súhlasiť s tým, že by podanie žalobcu vo veci samej (žaloba) bolo neúplné alebo nezrozumiteľné, t.j. také, ktoré obsahuje nedokončené vety, vzájomne si odporujúce tvrdenia, prípadne argumenty s vecou nesúvisiac, a ani neurčité, t.j. také, ktoré vzbudzuje pochybnosti o identifikácii strán sporu alebo o individualizácii veci. Žalobca v žalobe opísal skutkový dej, t.j. uviedol skutkové tvrdenia, z ktorých mala vyplývať oprávnenosť jeho nároku na zaplatenie sumy 494,96 eura s prísl., keď konštatoval, že so žalovaným uzavrel dňa 31.10.2005 zmluvu o bežnom účte, žalovaný porušil zmluvné povinnosti a dostal sa do nepovoleného prečerpania a vzniknutý debetný zostatok, úročený sankčným úrokom, nevyrovnal, v lehote 30 dní odo dňa jeho vzniku v zmysle VOP. Súčasne konštatoval, že žalovaná istina predstavuje rozdiel medzi všetkými zúčtovanými kreditnými a debetnými operáciami. Žalobca v žalobe však neuviedol všetky potrebné tvrdenia významné podľa hmotného práva, z ktorých mala vyplývať dôvodnosť (základ) jeho nároku, ktorá okolnosť nepredstavovala vadu brániacu pokračovať v konaní, keďže v nej opísal také rozhodujúce skutočnosti, ktorými vymedzil predmet konania po skutkovej stránke (k tomu aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci sp. zn. 26Cdo 593/2010, vo veci sp. zn. 21 Cdo 370/2002) a ktoré následne súd prvej inštancie posudzoval z hľadiska ich preukázania. Možno súhlasiť s argumentáciou konajúceho súdu, že výpis z bankového účtu žalovaného nepreukazuje právny dôvod a ani výšku pohľadávky, keď je z neho zrejмый len prehľad realizovaných platieb, zúčtovaných poplatkov a úrokov, s konečným debetným zostatkom v sume 494,96 eura. Súd prvej inštancie správne zistil, že nepovolený debetný zostatok existujúci ku dňu 31.03.2013 v sume - 12,14 eura žalobca zvyšoval, a to výlučne zúčtovaním poplatkov banky za vedenie účtu a debetného sankčného úroku, pričom zo zmluvy o bežnom účte nevyplývala dohoda jej účastníkov, resp. oprávnenie žalobcu tieto poplatky zúčtovať a tomu korelujúca povinnosť žalovaného poplatky žalobcovi zaplatiť. Pokiaľ sa v tomto smere žalobca odvolával na znenie VOP (bod 2.5), odkazujúce ďalej na sadzobník poplatkov, majú za to, že VOP tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy o bežnom účte a v nich mohol stanoviť i povinnosť platiť bankové poplatky, odvolací súd udáva, že s touto argumentáciou sa nemožno stotožniť, nakoľko nemá oporu v ustanovení samotnej zmluvy. Je síce pravdou, že ustanovenie § 273 Obchodného zákonníka pripúšťa možnosť upraviť si obsah zmluvy i odkazom na všeobecné obchodné podmienky, avšak v takom prípade musí zmluva obsahovať tzv. transparentnú inkorporačnú doložku, ktorá musí byť dostatočne jasná a zrozumiteľná, t.j. musí z nej byť možné presne identifikovať dokument, na ktorý odkazuje a nesmie byť v zmluve skrytá medzi menej významné zmluvné dojednania. Z článku XII., bod 3 zmluvy o bežnom účte nevyplýva existencia takej inkorporačnej doložky, nakoľko jej prostredníctvom žalovaný len prehlásil, že „berie na vedomie a súhlasí s“ tam špecifikovanými dokumentmi, okrem iného i so VOP a sadzobníkom poplatkov. Z obsahu tohto článku, a napokon ani skutočnosti, že žalovaný prevzal pri podpise zmluvy Obchodné podmienky (ktoré žalobca do súdneho spisu nezaložil), nijako nevyplýva, že by tieto, resp. VOP, mali tvoriť neoddeliteľnú súčasť zmluvy o bežnom účte, a teda ich prostredníctvom mohol žalobca od žalovaného žiadať úhradu rôznych poplatkov, vrátane poplatku za vedenie účtu. Žalobca teda nepreukázal právny základ svojho nároku na poplatok za vedenie účtu, z ktorého následne žalovanému účtoval sankčný úrok, opäť s poukazom na ustanovenia VOP (bod 1.4.1 a 1.4.2); dôvodnosť tohto nároku rovnako nepreukázal. Skutočnosť, že žalobca i podľa záverov konajúceho súdu skutkové tvrdenia, ktorými odôvodňoval žalobný návrh, dostatočne nepreukázal, nemožno pritom dávať na vrub neúplnosti alebo nezrozumiteľnosti jeho podania, keďže taký stav je výsledkom neunesenia dôkazného bremena a následnej straty sporu. Neunesenie dôkazného bremena nepredstavuje vadu žaloby a nie je dôvodom, pre ktorý by mal konajúci súd pristúpiť k vyzývaniu žalobcu na odstránenie väd žaloby. Z tohto dôvodu bola odvolacia argumentácia žalobcu, v ktorej sa snažil preukázať porušenie povinnosti konajúceho súdu vyzvať ho na odstránenie väd žaloby, nedôvodná.

17. Žalobca pritom ani skutkovými tvrdeniami, podporenými novými listinnými dôkazmi v odvolacom konaní nemohol zvrátiť následok neunesenia dôkazného bremena, keďže nepreukázal dôvodnosť základu jeho nároku. Navyiac, ním uvádzané skutkové tvrdenia, ako aj na ne nadväzujúce listinné dôkazy, vyhodnotil odvolací súd ako tzv. novoty, na ktoré nemohol prihliadnuť, nakoľko na ich pripustenie neboli splnené predpoklady v zmysle § 366 C.s.p. So zreteľom na zásadu formálnej pravdy, pre ktorú je rozhodujúce to, čo strany sporu tvrdia a preukážu, čomu následne zodpovedá i priaznivý alebo nepriaznivý výsledok sporu, sa odvolací súd nestotožnil s odôvodnením uznesenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 20.02.2018, sp. zn. 16Co/25/2017, na ktoré poukazoval v odvolaní žalobca. V civilnom súdnom konaní, ovládanom zásadou kontradiktórnosti, je kladený zvýšený dôraz nielen na unesenie bremena tvrdenia, ale i dôkazného bremena, a preto pokiaľ žalobca nevyužil dostupné prostriedky

procesného útoku a oprávnenosť svojho nároku nepreukázal, nemôže následne v odvolacom konaní, v snahe zvrátiť pre neho nepriaznivú dôkaznú situáciu, bez splnenia predpokladov podľa § 366 C.s.p., uvádzať také (nové) okolnosti, ktorými mohol argumentovať už v prvoinštančnom konaní.

18. Zároveň, pokiaľ sa žalobca odvolával na viaceré rozhodnutia iných krajských súdov v obdobných veciach, treba uviesť, že nimi nie je odvolací súd viazaný, keďže tieto nepredstavujú ustálenú súdnu judikatúru, resp. rozhodovaciu prax, za ktorú možno považovať predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia tohto súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (k tomu aj R 71/2018).

19. S poukazom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázal nesprávnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Vzhľadom na to, že odvolací súd nepovažoval ním uvádzané tvrdenia za také, ktoré by svojou relevanciou boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

20. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému, ktorý síce mal v odvolacom konaní úspech, nepriznal proti žalobcovi nárok na ich náhradu, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že mu žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

21. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).